

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többsz. küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

Kerithől Sareptáig!

I. Királyok 17:9.

Illésnek ezt az utat kellett most megtennie. Szokott lakókelyéről a Kerithig talán nem is kellett annyit menni! Utközben az embernek mindenféle gondolatai támadnak. „Hát nem a Kerithnél kell kivárnom az időt? Miért is kell elmennem innét!” A Kerith mellett is látta a szárazságot. De csak egy darabot belőle. Most, hogy utra kel, sokkal többet lát. Napokon keresztül kiaszott mezők, idő előtt megsárgult falevelek, megöszült szürke fűszálak vándoroltak mellette. Illésnek minden a szívére nehezedett. S igekezett zajt is támasztani ottan. Hogy is ne! Hisz ez eső majd csak az ő beszéde szerint fog megjönni.

Szívére nehezedett azonban még más is. A patak és a holló pontos szállítóknak bizonyultak. Most egy pogány özvegy asszonyra utalta az Úr. Nincs-e ez tele aggodalomra kényszerítő okokkal? Egész Izraelben nem akadt senki, akire az Úr rábízhatta volna, mint Abdiásra nem sokkal elébb száz próféta megmentését. És egy öregasszony tudná őt eltartani, ott ahol ép oly nagy a szárazság? Óh, a szív nagyon zajossá tud válni egy változás előtt. Emlékszel rá? Új helyre mentél, talán csak egyik rokontól a másikhoz, nem is volt szárazság, s nem keresett senki halálra, mégis hogy tudtál aggodalmaskodni: mint lesz majd teveled, hogy fognak fogadni, meg tudod-e nyerni a ház tetszését, tudsz-e majd pihenni, lesz-e jó fekvőhely? Az ember fél a változástól. Elült aggodalmak újra felkelnek, soha nem ismert új aggodalmak jönnek. Megindul a zaj a szívben.

Ilyen zaj volt Illés szívében is. De a zaj felett, mint a háborgó tenger felett a csendetintő kéz, ott volt az Úr szava: „Ímé, megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak...” Kerithől Sareptáig erre kellett Illésnek minden lépésnél támaszkodnia. Nem könnyű gyakorlat! Akkor is, mikor az özvegyasszonyon nem nagyon látszott, mintha tudna a parancsról, — folyton ezt hallani: „megparancsoltam!” Óh, áldott gyakorlat! Kedves lélek, aki remegő szívvel állsz egy nagy változás előtt, talán szegénység, talán betegség vagy nehéz megbiztatás folytán, várd meg, míg az Úr szól hozzád egy szót! És ha megkapod az Úr szavát, akkor ne félj megtenni az útát a te Kerithedtől a te Sareptádig. Aki parancsol az ég felhőinek, parancsot adhat mindennek, amivel s akivel dolgozol leend, hogy jobban meglásd, kicsodád van az egekben.

G. A.

Hogy lesz könnyűvé az élet?

(A bétheli konferencián elhangzott egyik evangelizáló beszéd vázlata.)

Erre a kérdésre egyellen ember sem tud kielégítő választ adni, mert hiszen az élet terhei és nehézségei oly számosak és oly különbözők: betegség, szegénység, nehéz munka, családi viszály, elhagyatottság, stb., hogy ezek mind-egyikén segíteni senki sem tud, s még tanácsot sem tud adni azoknak leküzdésére. De van valaki, aki azt állítja magáról, hogy Ő minden megfáradt és megterhelt embert meg tud vigasztalni és nyugtatni. Ez Jézus, az Isten Fia. Olvasd el azokat a szavait, melyek Máté evangéliuma 11. részének 28. versében vannak megírva. A szavak oly egyszerűek és világosak, hogy nem szorulnak magyarázatra. Olyanok, mint egy szép kép, amelyről, ha félrehúzzuk az azt eltakaró függönyt, az beszél maga helyett. Így kell erre az ígére csak reámutatnunk. S ha valami magyarázatot fűzhetünk hozzá, az csak annyiból állhat, mint ha megmutatjuk valakinek, hogy azt a képet milyen szempontból nézze, hol esik reá legjobban a világitás, úgy, hogy a kép teljesen kifejt-hesse a maga szépségét a néző előtt, s csodás színpompájából semmi sem maradjon elrejtve.

Ezt az ígét az egyszerű gyermeki hitnek és bizalomnak a szempontjából kell nézni. Ha kételkedve állsz meg előtte, ha azt mondd, hogy az lehetetlen, hogy valaki mindenkinek a baján segítsen, mindenkit megvigasztaljon s különösen lehetetlen, hogy a te bajodon segítsen, téged megvigasztaljon, akkor nem fogod megérezni és tapasztalni ennek az ígének igazságát és erejét. De ha félreteszed kételyeidet, okoskodásodat, hitet-

lenségedet, s avval a bizalommal közeledel felé, hogy igaznak kell lennie, mert Jézus mondja, akkor csodálatos dolgokat fogsz tapasztalni.

Először is megnyílnak a lelki szemeid annak meglátására, hogy nem is az a te legnagyobb bajod és terhed, amit eddig annak képzelteél. Nem a betegség, a szegénység, az élet küzdelme az elhagyatottság s más efféle gond és teher az, ami különösképen reád nehezedik, hanem a bűnnek terhe. Ha bizalommal kezdesz Jézus felé közeledni, akkor meglátod, hogy a bűn lényege éppen abban áll, hogy eddig távol éltél Őtőle, nem gondoltál Ővele, s életedet nála nélkül, a magad gondolatai szerint intézted. Ebből a „bűn“-ből, mint gyökérből, fakadtak aztán, mint ágak, levelek és gyümölcsök, a különböző „bűnök”: az önzés, a hiúság, az irigység, az anyagiasság, a hálátlanság stb. stb. S mivel ezek a bűnök reáneheztek a lelkedre, azért volt számodra az élet terhe olyan elviselhetetlenül nehéz.

Nos, ha ezt megláttad, mit kell tenned? Átadnod magadat mindenestől terhiddel együtt Jézusnak. Egy kis fiú segíteni akart az édes apjának, mikor az az egész könyvtárát fölhozatta a földszintről az emeletre. Belekapaszkodott a legnagyobb könyvbe s föl akarta vinni a lépcsőn. De nem bírta és sirva fordult segítségért az édes apjához. Az pedig az ölébe kapta a kisfiút a könyvvel és fölvitte az emeletre. Így tesz veled Jézus. Talán nem veszi el rólad a betegségnek, a szegénységnek, a munkának a terhét, de avval együtt karjára vesz, s te egyszerre úgy érzed, hogy bár rajtad maradt a teher, egészen könnyűvé vált, mert nem te hordozod a súlyát.

Egy tehertől azonban egészen megszabadít Jézus, a bűnnek terhétől. Ezt letétefi veled, avval szakítanod kell. Erről szólnak a Szentírásnak további szavai: „vegyétek föl magatokra az én igámat” azt mondja az Úr Jézus, és ez azt teszi, hogy most már veled együtt kell járnod, lépésben Ő veled, akkor pedig nem járhat bűnben, hanem szelidnek és alázatosnak kell lenned. Ez nem újabb teher, mint sokszor gondoljuk, hanem az élet terhe elviselésének megkönnyítése. Azért is mondja Jézus, hogy az Ő igája gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű. Próbáld meg! *Vargha Gyuláné.*

Hogy fognak áldani!

Kröker Jakob.

*Hogyha könnyezőt látsz, óh ne menj tovább,
Próbáld jól megértni bűját, bánatát,
Sok szívet, mely bűtől szinte megszakad,
Megvigasztal egy szó, mely szívből fakad.*

*Hogyha tévelyegni látsz te másokat,
Nekik vezetőül óh, ajánld magad,
Hátha némely lelket könnyen sikerül
Jézushoz vezetni tévelygésibül.*

*Hogyha látsz olyat, ki kőben megbotolt,
— Óh, ki tudja, mennyi szenvedése volt! —
Estéből emeld föl, léptét támogasd,
Hogyja győz, köszönni fogja néked azt.*

*Fenn az égi honban hány fog áldni majd,
Hogy letörlel könnyet, enyhítéd a bajt,
Gyenge szív tebenned támaszát lelé,
S tévelygőket vittél otthonuk felé.*

Fordította: Vargha Gyuláné.

A sas és a kígyó.

Wrede Matild „a foglyok angyala” egyszer a következő mesét mondta el a börtönben a foglyoknak.

„Volt egyszer egy halász, aki egy nap a parton a hálóját tisztogatta. Verőfényes tavaszi nap volt, s mialatt a halász dolgozott, egy-

szerre csak egy erős, fiatal sas pillantott meg, aki egészen közel egy kőrakásra telepedett le. Rendkívül szép állat volt, s a halász gyönyörködött büszke tartásában.

A sas hirtelen megrázta tollait, s heves lökéssel, mint a nyíl pattant föl a levegőbe. Magasabbrá, mind magasabbrá szállt. Úgy látszott, mintha egyenesen a napba akarna belérepülni. Nemsokára csak mint egy pici fekete pont vált ki odafönn a világos reggeli égből.

De egyszerre csak elkezdett a pont nagyobbodni, egyre nagyobbodni — a halász észrevette, hogy a madár esik lefelé. De nem nyugodt leereszkedés volt ez, kibontott szárnyakkal. A halász világosan látta, hogy a madár nem tudta magát tovább föntartani a levegőben. Örületes gyorsasággal zuhant lefelé... és végül eszeveszetten zuhant belé a vízbe, néhány méternyire a parttól.

A halász a csónakba ugrott, néhány evezőcsapással ott volt a sas mellett, s belévonta azt. De a madarak királya halott volt.

Mikor a halász közelebből megvizsgálta, egy kis mérges kígyót fődözött föl, amely a sas mellén feküdt, keményen beléharapva. Mialatt a madár a kőrakáson pihent, a kis kígyó meleg tollai közé csúszott, s mérges harapása vetett véget az ég felé való büszke repülésnek, az erőteljes fiatal életnek.

„Miért hagyta el ez a madár” — így folytatta Wrede Matild — „a tiszta, üde levegőt, a magas toronytetőket, s miért ereszkedett le olyan mélyre, ahol a kígyó leselkedett a zsákmányára? Ez volt a halála.”

Matild egy percnyi szünetet tartott, aztán azt kérdezte: „Meggondjam, mit gondoltam, mikor ezt a történetet hallottam?” „Igen, igen, igen, mondja meg,” hallat-

szott mindenfelől. „Lássátok, én azt hiszem, hogy mibennünk mindnyájunkban volt valami a sasból akkor, mikor még fiatalok voltunk s az élet olyan ragyogón, olyan sokat ígérően állt előttünk. Mi is szerettünk volna felszállni a magasba, valami nagyot érni el. Vágytunk mindenre, ami szép és tiszta, mert éreztük, hogy a világosságban kellene otthon lennünk.

De lenn, a kövek sötét hasadékaiban kígyók tanyáztak és reánk leselkedtek. S a baj az volt, hogy leereszkedtünk oda és ott maradtunk. Elfelejtettünk fölészállni, elfelejtettünk a világosság felé törekedni. Némelyek közülünk elfáradtak, mások elkényelmesedtek, nem akarták megerősíteni magukat... ismét másokat a világi élvezetek kötöttek a földhöz... A mélységekben maradtunk s akkor előjöttek a kígyók és megharaptak bennünket. Beléharaptak a kezünkbe, a lábunkba, a szívünkbe. Talán megpróbáltunk újra fölészállni, de nem sikerült. Csak lefelé tudtunk esni, csak lefelé. S ott láttuk magunk előtt a halál zúgó tengerét, amely már várta reánk, hogy elnyeljen.

A halász nem tudott segíteni a szegény fiatal sason, csak megállapítani tudta, hogy halott és talán sajnálni tudta. De lássátok, van egy kinyújtott kéz, amely bennünket meg akar menteni. Számunkra van segítség a kígyómarás ellen s mi annyira juthatunk, hogy újra megtanulunk repülni, ha még olyan megtöröttek voltak is a szárnyaink. De mindig vigyáznunk kell arra, hogy ne üljünk le alacsony, veszélyes helyekre. Össze kell szedni magunkat és erősen elhatározni, hogy föl felé a k a r u n k szállni. S mindenekelőtt meg kell ragadnunk a kezét, amely ki van nyújtva felénk. Ne igyekezzünk-e

rajta, hogy ismét repülni tudjunk, mint fiatalt korunkban, ne próbáljuk-e meg ezt s ne legyünk-e kitartók, míg egészen föl nem jutunk a világosságba?”

S újra hallatszott mindenfelől a kiáltás: „Igen, igen, igen, meg akarjuk próbálni!”

A mester keze.

A falu templomában egy orgona állt. Hogy milyen szépen szólt, mikor az orgonakészítő kezei közül kikerült, senki sem tudta. Hosszú évek óta mindenkinek az volt a véleménye: az orgona nem ér semmit s amint a gyülekezet anyagi körülményei megengedik, újat kell beszerezni. Senkinek sem jutott eszébe az, hogy a hiba kevésbbé a szegény, félreismeret orgonában van, mint inkább abban, aki játszott rajta: egy nagyon öreg, szélütött orgonistában.

Az orgonista meghalt. Néhány hét múlva egy komoly külsejű férfi jelent meg a faluban. Elment a lelkész úrhoz s kérte, hogy adják néki az elhunyt állását s ha ez nem volna lehetséges, engedjék meg neki, hogy egyszer játsszék az orgonán. Szívesen teljesítették a kérését. Csekély igényel jöttek a hallgatók, mindenki ismerte a régi, rossz orgonát, melyből senki sem csalhat ki szép hangzású hangokat!

De mi ez? Gyengéden érintették a művész kezei a billentyűket. Lágy, melódikus hangok hallatszottak; soha nem hallott kedves zene hízelegte be magát a hallgatók fülébe és szívébe. Aztán mind hatalmasabbá váltak a hangok, mintha szél és hullámok zaja lenne; a szív az örömmel harcolt, de az öröm győzedelmeskedett, a hatalmas, mennyei keresztyén öröm s újjongva s

megnyugtatólag is hangzott a mester játéka egy mindenki előtt ismeretes énekben.

Sokak szeme könnyes lett. Az orgona elhallgatott. A komoly játékos lassan jött a lépcsőkön lefelé. A lelkészhez lépett s megkérdezte: „Kielégítette a játékot?” — „Csodálatos volt,” kiáltott a kérdező — „ki gondolta volna, hogy ilyen tökéletes zene van elrejtve a régi orgonában! Úgy látszik, az igazi mester érintésére várt!”

Az igazi mester! Milyen vigasz! Ismeri a hangszert, még azt is, amelyiket senki sem tart érdemesnek arra, hogy megérintse!

Így nyúl az Údvözítő a szegény emberi szívbe s megtalálja abban az elrejtett zenét, melyet az Ő szeretetének és könyörületes-ségének kezével csal elő. S a szív, amely hasonló a megvetett orgonához, boldog reszketéssel érzi „a mester érintését!”

Néhány kifogás a gyakorlati életből véve.

1. Én már ilyen vagyok.
2. Hate az én helyemben volnál.
3. Én nem akartam.
4. De hisz ez nem is árt.
5. Nem tudom máskép.
6. Ez nem is szükséges.
7. Nincs időm.
8. Te is ilyen vagy.
9. Ez velem született.
10. Megfizetem.
11. Nem tehetek róla.
12. Nincsen annyi világosságom.
13. Az Úr megbocsátotta, rád ez már nem vonatkozik.
14. Engem úgy sem szeret senki sem, vagy úgy sem értenek meg.
15. Neked úgy sem tudok kedvedre tenni.
16. Nem olyan sürgős.
17. Csak te ne szólj semmit!

18. Mindenkinek velem van baja.
19. Miért csináljam éppen én?
20. Azt hiszitek, hogy velem mindent lehet csinálni.

21. Neked mindig igazad van.

22. Árt ez neked?

23. Te könnyen beszélsz.

24. Mit törődöl velem, törődj a magad dolgával.

Oh mennyivel hamarabb jutnátna előbbre az Úr az ő gyermekeit, ha megtanulnának megalázkodni és készek volnának a feltárt bűnököt beismerni és engednék meggyógyítani az Úr keze által, ahelyett, hogy elpalástolják azokat, és kifogásokkal élnek.

A leopárd-természet.

Egy indiai ur egy szelid leopárdot nevelt a házában. Egész fiatalon hozták a házába és úgy járt kelt a házában, mint egy szelid macska. Egy nap a gazdája elaludt a karosszékben és a leopárd közben nyaldosta a kezét. Nyaldosás közben a nyelve egy helyhez ért, ahol a bőr el volt vékonyodva és a vér kissé átütött. Ekkor egy pillanat alatt felébredt benne a vadállat és a szeme dühösen kezdett forogni. Felébredt a gazdája és egy pillanat alatt látta a veszélyt, melyben forog; ha nem elég gyors és ügyes, hogy az állatot lelőjje, akkor az széttépi őt. Előrántotta a revolverét, célzott, lőtt és a vadállat ott feküdt holtan a lábainál.

Így van ez minálunk is. A bűneink életünk ellen törnek és, ha nem pusztítjuk el azokat idejekorán, akkor megölnék bennünket.

Ha Isten a bálványaidat összetöri, ne rakd a darabjaidat megint össze.

Egy halálos ágy mellett.

Gleisz misszionárius beszéli:

Május egyik hetében egy Massai-törzsből származott keresztyén feküdt nálunk Tangában súlyos betegen, reménytelenül, tüdővészben. Meglátogattam néha s újra meg újra kértem: Ruben, készülj elő a halálra, végezd el számadásodat a Megváltóval. Nagy számadást kell itt kiegyenlíteni; Ruben súlyos házasságtörést követett el s ez elszakította őt Istentől. Néhány hónappal ezelőtt meghalt a felesége; szíve kemény maradt. Az én kéréseim is hiábavalók voltak. Ekkor egy nyugtalan csütörtöki napon, mikor sok vendég volt nálunk, déli egy órakor Rubenhez hívtak. Erőltlenül feküdt a földön fájdalmak közt. „Nem tudok fölállni” — kezdte — „imádkozunk.” Leguggoltam mellé a piszkos, sötét kunyhóban, melyet egy szegényes mécses csak annyira világított meg, hogy Rubent megismerhettem. S ekkor a beteg Massai elkezdett imádkozni: „En Istenem, hozzád jövök, sok a bűnöm, nehezek a bűneim, házasságtörő voltam, a pajtásom feleségét elcsábítottam, s óh, mennyi keserűség és gyűlölet van a szívemben! Uram Jézus, moss engem tisztára a véreddel, te vagy az én Megváltóm!” S mikor imádkoztam vele és bűnei bocsánatáról biztosítottam, még egyszer elkezdett imádkozni: „Uram fogadj el engemet, adj nekem erőt a halálra, végy a kezembe,” s mintha a csontos, rút arcon az öröm fénye derült volna fel. Megtalálta lelke békeségét. Még két napig kellett szenvednie. A keresztyének saját elhatározásukból, éjjel virasztottak mellette. Mikor a hét vége felé közeledett s vasárnap készült felvirradni, Ruben fölébresztette a mellette alvó Jákóbot, akit előbb

arra intett, hogy aludjon. „Atyám, Atyám jöjj” kiáltott. Ketten, Jákób és Matia segítettek a haldoklónak, fekhelyet készítettek neki a földön, még egyszer imádkoztak vele s aztán — aztán bement a büszke Massai urának örömébe, miután imádságában még csodálattal vallotta be: „Uram, te a messze Massai-földről idevezéreltél engemet, hogy megtaláljalak tégedet s most bemehessek a te békességedbe.”

A bélpoklosok fillérei.

A Brit Bibliatársaság egyik titkára egy körútja alkalmából, amelyet Nyugatindiában tett, a Bombayval szemben fekvő Konkan tartományban levő poladpuri bélpoklosmenhelyhez ért. Itt a bélpoklosok számára egy összejövotelt tartott s beszélt nekik a Bibliatársaság munkáiról és eredményeiről. Nagy csodálkozására a teljesen szegény bélpoklosok az előadás végével gyűjtést rendeztek. Mind-egyik résztvevett ebben s a rézpénzek csak úgy csörögtek a pléhtányéron, amelybe gyűjtötték, s mikor megolvasták az összeget, íme, nem kevesebb volt, mint 750 márka. Milyen örvendetes eredmény! A titkár meghatott szívvel és könnyes szemekkel köszönte meg a gazdag adományt. Csak később tudta meg, hogy ezek az emberek hogy tettek szert a pénzre. Mivel tudták, hogy a titkár meg fogja látogatni, kérték a hitoktatójukat, aki maga is bélpoklos volt, hogy azon a napon csak fél adag rizst adjanak számukra, a másik felét pedig hadd kapják ki pénzben. A hitoktató teljesítette ezt a kérésüket, s így a bélpoklosok az ő szegénységükből ilyen örvendetes ajándékkal tudtak áldozni. Ezek igazán a szegény özvegy fillérei voltak!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 1. II. Kir. 5: 15—27; Zsid. 2: 1—8. Milyen különbség van Elizeus lelkülete és Géházi lelkülete közt! Elizeus csak arra gondol, hogy az Urat dicsőítse, magának nem tulajdonít semmi dicsőséget s épen azért nem is fogad el semmi jutalmat. Géházi pedig csak önmagára s a maga hasznára gondol, s képes azért hazudni és csalni is. S evvel még azt az áldást is megzavarhatta, amelyet az Elizeus magatartása által nyert Naámán. Valóban megérdemelte a súlyos büntetést, amely ezért érte.

Aug. 2. II. Kir. 6: 8—23; Zsid. 2: 9—18. Az őszintén kereső, az igazságot kereső lelkeknek szemeit megnyitja az Úr, hogy lássák az Ő hatalmát és dicsőségét, lássák azt, hogy az Úr vele van az Ő benne bízóval, s az Ő segítsége többet ér az emberek egész hadseregének a segítségénél. De azoknak, akik kemény szívvvel, konokul ellene fordulnak s üldözik Őt és az Ővéit, megvakítja a szemeit, hogy a saját bűnös hálókban fogassanak meg. Így jártak Elizeus ellenségei is, s csak az ő közbenjárására nyerték újra vissza szemök világát. S a legnagyobb közbenjáró, az Úr Jézus, ma is imádkozik a bűnösökért, a lelki vakokért.

Aug. 3. II. Kir. 6: 24—25; 7: 1—20; Zsid. 3: 1—14. Az Úr beszédeiben kételkedni hitelenség, s hogy milyen nagy bűn a hitelenség, azt avval a kemény büntetéssel mutatja meg az Úr, amellyel azt a főembert sújtja, aki gúnyos lekicsinyléssel felel az Úr profétájának beszédére, amelyben Isten izenetét tudatja a néppel. Azért, mert Isten hosszútűrő, s nem minden hitetlen gúnyolódót sújt azonnal oly keményen, mint ezt a főembert, az nem jelenti azt, hogy a mai hiteleneknek és gúnyolódóknak is nem kell majd egykor számot adni bűnökéről, ha csak idejében meg nem térnek. De erre el van készítve az út, az Úr Jézus váltságáhalála által.

Aug. 4. Jónás 1. Peld. 16: 1—9. Jónás ki akar térni az Úr parancsa elől s a maga által választott úton menni. Az Úr ezt nem engedi meg, s nagy veszélybe viszi bele Jónást, de nem azért, hogy tönkretelgye, hanem hogy kegyelmet gyakoroljon vele. A súlyos dorgálás Jónás lelkiismeretét is fölébreszti, úgy hogy meglátja, hogy a hajó népét ért veszedelmet az ő bűne idézte elő, s ő maga mondja ki maga fölött az ítéletet. De fölébreszti a pogány

hajósnép lelkét is, amely eddig tehetetlen bálványistenekben bízott, s meglátja, hogy a héber Jónás Istene az igazi Isten, az igazi Úr.

Aug. 5. Luk. 16: 1—12. I. Kor. 10: 7—13. Máté 13: 44—46. Csel. 17: 16—34. A hamis sáfártól nem mindent kell megtanulnunk. Hamisságát és csaltságát ne sajátítsuk el, hanem tanuljunk tőle eszeséget és kitartást abban, hogy amit Isten itt a földön reánk bízott, azt úgy forgassuk, hogy avval is tudjunk magunknak jó barátokat szerezni, tehát ne önzőn, hanem a mások javára. Ami a földi életben a mienk, az úgysem a mi igazi kincünk. Az igazi kincsek a lelkiek, de ha a földiekkal nem tudunk hiven bábni, akkor nem tudunk a lelkiekkel sem.

Aug. 6. Zsolt. 13; Zsid. 4: 1—13. Dávid nagyon nehéz helyzetben van, hite nagyon próbára van téve. Úgy érzi, mintha az Úr elfeledkezett volna róla, elrejtette volna előle szent arcát. De épen ez a kérdése: „Meddig, Uram?” bizonyítja, hogy Dávid meg van győződve arról, hogy ez az állapot csak ideiglenes, s a felhők mögül újra elő fog törni a napsugár. Bízik az Úr kegyelmében. Így tégy te is, ha nehéz helyzetbe jutsz.

Aug. 7. Jónás 2. Zsid. 4: 14—5: 10. Az Úr nagy munkát végezhetett Jónás lelkében, mialatt a celhal gyomrában tartja. Jónás önvizsgálatot tart, megalázza magát, majd segítségért kiált s bűnbocsánatot nyerve, hálát ad az Úrnak. Nem jutottál-e valamikor szorongatott helyzetbe, mint Jónás, talán te is épen valami bűnöd miatt? S úgy cselekedtél-e akkor, mint Jónás? Felhasználtad-e az időt, talán valamely betegségnek az idejét arra, hogy önvizsgálatot tarts, magadat megalázd és segítségért kiált az Úrhoz?

Aug. 8. Jónás 3. Zsid. 5: 11—6: 8. A ninivébeliekhez nem hiába küldte el Isten az Ő követét. A súlyos, fenyítő szavakat beveszi az egész nép, maga a király is, s mindnyájan mélységes bűnbánatra indulnak. A mi magyar népünk is súlyos dorgálást kapott a nagy háborúban és annak következményeiben, s a kegyelmes Isten még mindig várja, hogy mikor következik be a nagy lelki ébredés, a bűnbánat és a megtérés. Mivel járulsz ehhez hozzá? Megtértél-e már te magad? S ha megtértél, imádkozol-e mások ébredéséért, s bizonyoságot teszel-e egész éle-

teddel arról, hogy jó dolog az Úrhoz térni és neki élni?

Aug. 9. Jónás 4. Zsid. 6: 9—20. Milyen változó is az emberi szív! Jónás hamar elfelejtette, hogy neki milyen jó volt kegyelemben részesülnie és bűnbocsánatot nyernie. Ahelyett, hogy örülne Ninive megtérésén, fáj neki, hogy az Úr miért nem büntette meg inkább a ninivebelieket vétkeikért, ahelyett, hogy kegyelmet adjon nekik. Az önzés, az itélkezés mily könnyen feltámad az olyan ember szívében is, aki már kegyelemben részesült. Jusson eszünkbe a gonosz szolga története (Máté 18: 23—35), de jusson eszünkbe úgy, mint elrettentő példa, nehogy kegyelmet nyervén és másokat elítélvén, magunk is elveszítsük a kegyelmet.

Aug. 10. II. Krón. 26: 3—10, 16—21. Zsid. 7: 1—7, 22—28. Milyen sokatmondó példa az Uzziás élettörténete mindnyájunk számára. Amíg Istent keresi, addig Isten jó előmenetelt ad neki, egész életén meglátszik Isten áldása, minden dologban megsegíti az Úr. De mihelyt felfuvalkodik, s göggyében olyan dologba mer avatkozni, amelyhez nyúlnia nem szabad, utóleri Isten sújtó keze. De még a homlokán kiütő bélpoklosság is az Úr kegyelmének jelvévé válhatott volna, ha azt mint intést fogadja el Uzziás s bűnbánattal megalázza magát. De erről semmi hír nincs a Szentírásban. A földi életet pedig még mindenki felhasználhatja a megtérésre, ha az Úr kegyetlen volt is keményen lépni föl vele szemben. Sőt annál inkább itt az idő.

Aug. 11. II. Kir. 18: 1—12. Jer. 7: 1—11. A sok gonosz király után, imé ismét egy istenfélő király. Ezékiás király élete is mutatja, hogy mily nagy felelősség van azokon, akiket az Úr valahová vezetőnek állított. A gonosz királyok a nép szívét is mindig elfordították Istentől, aminek következménye aztán az volt, hogy Istennek súlyos útakon kellett őket vezetnie, s megengednie, hogy az ellenségek hatalmat vegyenek rajtuk. De annak a királynak, aki egyedül az Úrban bizik és hozzá ragaszkodik, az Úr győzelmet ad, s vele együtt Júda népének is az ellenség fölött. Ezzel szemben látjuk az ország másik részét, Izraelt, amely még mindig tévelyeg és épen ezért fenyegetik.

Aug. 12. Luk. 19: 41—48. I. Kor. 12: 1—11. Máté 23: 34—39. Csel. 20: 17—38. Oh hogy szereti Jézus az Ő népét! Hogy tud sirni annak romlásán! Mily borzasztó is az, hogy ott élt köztük a tökéletes szeretet, a tökéletes szentség, a tökéletes irga-

lom a Jézus alakjában és ők nem ismerték azt föl. De vehetünk-e valamit a szemére a zsidó népnek? Istennek Szent Lelkét az írott Ige által nem állítja-e ma is élénk a testté lett Igét, Jézust, s nem hiv-e föl ezáltal bennünket, magyarokat is bűnbánatra, megtérésre? S megismertük, megértettük-e már Őt, és engedtünk-e neki? Nem kell-e Jézusnak megföltünk is sirnia?

Aug. 13. Zsolt. 14. Zsid. 3. Hány ember hiszi azt, hogy ő az értelmes, mert nem hisz olyan babonában, hogy létezik egy személyes Isten. S hány van olyan, aki azt talán hiszi, hogy van Isten, de azt az Istent olyannak formálja, amilyen ő neki tetszik, amilyen neki kényelmes. Bűntgyűlölő Istenről, megtérés kívánó Istenről, megfeszített és feltámadott Megváltóról tudni sem akar. Pedig Isten nemcsak van, hanem Ő olyan Isten, amilyennek magát kijelentelte abban a Szabadítóban, aki csakugyan eljött nemcsak Izrael, hanem az egész világ számára. S mivel Izrael Őt elvetette, Izrael is elvetettét, s ha te elveted Őt, te is elvettetsz, s lesz okod rettegéssel rettegni az ítélet napján!

Aug. 14. II. Kir. 18: 13—25. Zsid. 9: 1—15. Ezékiás is szakított Assiria királyával és nem szolgált neki, de Assiria királya nem nyugodott ebbe bele, hanem újra hatalmába akarta keríteni Júda orszagát s felküldte ellene a maga seregeit és hadvezéreit. Így tesz velünk a nagy ellenség a sátán is. Ha szakítottunk vele s az Úr Jézushoz szegődtünk nem nyugszik meg, hanem újból hatalmába akar keríteni. Neki is van nagy serege, erős hadvezérei s azokat mind felsorakoztatja ellenünk, hogy megejtsenek. S ezek a hadvezérek épen olyan merészen tudnak beszélni, mint Rabsaké, s épen így tudják sokszor olyan szíben tüntetni föl támadásukat, mintha az Úr bízta volna meg őket vele. Vigyázzunk, legyünk éberek és imádkozzunk!

Aug. 15. II. Kir. 18: 28—37. Zsid. 9: 16—28. Az örödgönek egyik fondorlata, hogy Isten gyermekeinek szívében bizalmatlanságot igyekeznek ébreszteni azok iránt az Úrtól küldött hűséges vezetőik iránt, akik őket az igaz ösvényen terelgetik. Épen mint Rabsaké Izrael népének szívében Ezékiás ellen. Legjobb ilyenkor nem hallgatni rájuk, de nem is vitalkozni velök, hanem csendesen lenni és hallgatni, s kitartani amellett, akit hűnek és igaznak ismertünk. Az Úr a maga idejében napfényre hozza az igazságot, sokszor már a földi életben is, de egészen bizonyosan az örökkévalóságban.